

No hi ha voluntaris per a la gran coalició

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.10.08

El congrés d'Unió del cap de setmana passat ha entronitzat una altra vegada la fórmula de la sociovergència com a panacea per resoldre tots els mals que pateix la peculiar Catalunya; des de l'encaix a Espanya fins a la construcció del quart cinturó. Les cròniques d'aquest diari han contextualitzat l'aposta de Duran per la gran coalició de govern CiU-PSC en l'intent d'amarrar Unió al centre polític davant les vel·leïtats sobiranistes dels seus socis de CDC. Lloable aposta la de Duran, que, no obstant, té escasses possibilitats de fer-se realitat i que alimenta aquesta inclinació tan catalana de recrear-se en les obsessions.

Unió no té bones cartes en aquesta partida perquè: 1) Qualsevol canvi d'aliances no es produirà sense eleccions prèvies i avui, a dos anys del final de la legislatura, cap soci del tripartit, ni tan sols Esquerra, hi està disposat. Si algú espera una relliscada de Puigcercós, que el que necessita és temps per consolidar-se, haurà d'armar-se de paciència. 2) L'aposta de Convergència va quedar consagrada al seu congrés del juny. Mas i el seu equip avancen per territori sobiranista a la recerca dels pocs diputats que, segons els seus càlculs, han de trencar la majoria del tripartit. Dret de decidir i llenya al PSOE és el que es porta, per més que li dolgui a Duran. Si fracassa en el seu tercer intent, Mas marxarà cap a casa i CiU s'haurà de reinventar o divorciar. 3) Pel que fa a Montilla, ni una catàstrofe nuclear el faria desistir d'esgotar la legislatura. El PSC només aspira a reeditar el tripartit, per molt incòmoda que sigui Esquerra Republicana. Els socialistes saben que, per bé que resolguin l'embolic del finançament, només poden aspirar a reduir distàncies amb Convergència i

Unió. La sociovergència seria per al PSC la plasmació d'un fracàs: comparses al Govern català i convidats de pedra en el renascut amor entre Mas i Zapatero. Un suïcidi que Montilla no permetria.

Amb aquest guió, no hi ha actors per representar una obra que, a més, tindria incert èxit de públic... afortunadament. Perquè la democràcia requereix contraposició d'idees perquè hi hagi llibertat d'elegir. El sistema ja està prou desprestigiats perquè, a sobre, sigui indiferent que una determinada política la faci un conseller de CiU o un del PSC. Pot ser que alguns amants de les aigües tranquil·les es maregin davant la més lleu maror, però així ha estat gairebé sempre en democràcia. En temps de crisi o de bonança. I és bo que així sigui, perquè entre altres coses, un Govern CiU-PSC deixaria, amb l'actual Parlament o un altre de similar, 85 diputats a la majoria i només 50 al control des de l'oposició. Ni en els seus millors anys, Pujol va arribar tan lluny. I ja se sap que, si no corre l'aire, els plàcids oasis acaben massa vegades convertits en aiguamolls insans.